

Winifred Watson

EL GRAN DIA
de la
SENYORETA
PETTIGREW

Traducció de
Maria Rossich

El cercle

de VIENA

CAPÍTOL U

9:15–11:11

La senyoreta Pettigrew va empènyer la porta de l'agència de col·locació i va entrar quan el rellotge marcava exactament un quart de deu. Tenia poques esperances, com de costum, però aquest dia la directora la va rebre amb un somriure més alegre.

—Ah, senyoreta Pettigrew! Crec que avui tenim una cosa per a vostè. Ahir al vespre, quan jo ja me n'havia anat, van entrar dues ofertes de feina. Vejam... Ah, sí! La senyora Hilary, minyona. La senyoreta LaFosse, institutriu. Hmm! Semblaria més lògic que fos a l'inrevés, però en fi! Deu haver adoptat una neboteta òrfena o alguna cosa així... —Va donar les dades a la senyoreta Pettigrew—. Doncs aquí ho té. Senyoreta LaFosse, Onslow Mansions, número 5. L'espera a les deu en punt d'aquest matí mateix. Té temps.

—Oh, moltes gràcies —va dir la senyoreta Pettigrew amb un fil de veu, aferrant la targeta amb l'adreça, gairebé desmaiada per l'alleujament—. Ja gairebé no tenia esperances. Darrerament no surten gaires ofertes de feina adequades per a mi.

—No gaires —va admetre la senyoreta Holt, que, un cop la porta es va haver tancat darrere la senyoreta Pettigrew, va pensar: «I espero no tornar-la a veure més».

Al carrer, la senyoreta Pettigrew va tenir un calfred. Era un dia fred, gris i emboirat de novembre, plovisquejava. Duia un abric de color marró lleig i anodí, no gaire gruixut, i que ja feia cinc anys que tenia. El trànsit de Londres rugia al seu voltant. Els via-

nants s'afanyaven cap als seus destins per deixar enrere aquell ambient depriment com més aviat millor. La senyoreta Pettigrew es va sumar a la multitud: una dona de mitjana edat, trets angulosos, ni alta ni baixa, prima per falta de bon menjar, amb un posat tímid i derrotat, i una expressió de pànic als ulls ben evident, si és que algú s'hagués molestat a mirar. Però no tenia cap amic ni cap parent a tot el món a qui li importés si era viva o morta.

La senyoreta Pettigrew va anar a la parada a esperar l'autobús. No es podia permetre pagar el bitllet, però encara menys es podia permetre perdre una possible feina per arribar tard. L'autobús la va deixar a uns cinc minuts a peu d'Onslow Mansions, i quan faltaven exactament set minuts per a les deu, es va trobar al davant de la seva destinació.

Era un bloc d'apartaments molt exclusiu, molt opulent i molt intimidador. La senyoreta Pettigrew era plenament conscient de la seva roba tronada, la seva manca d'elegància, el coratge perdut després de setmanes de veure que no tenia cap altra sortida que l'asil per a pobres. Es va aturar un moment i va resar en silenci: «Oh, Déu meu! Si mai he dubtat de la teva benevolència en el passat, perdona'm i ajuda'm ara —i va afegir una última clàusula a la pregària, la primera confessió sincera de tota la seva vida—: És la meva última oportunitat. Ho sabem tant tu com jo».

Va entrar. El porter que hi havia al vestíbul va escutar-la amb posat inquisitiu. La senyoreta Pettigrew no va gosar cridar l'ascensor, així que va enfilarse per les escales i va anar buscant fins que va trobar el número 5. La plaqueta de la porta deia «Srta. LaFosse». Es va mirar el rellotge de polsera que havia heretat de la seva mare, va esperar fins que les busques van marcar exactament les deu i va trucar.

No hi va haver resposta. Va trucar un altre cop. Va esperar i va tornar-hi. Normalment no era tan insistent, però la por li va donar el coratge de la desesperació. Va trucar intermitentment durant cinc minuts. De sobte, es va obrir la porta i al lllindar va aparèixer una noia jove.

La senyoreta Pettigrew va ofegar un crit. Era una criatura tan encantadora que feia pensar immediatament en les belleses de la gran pantalla. Els cabells, daurats i enrinxolats, li queien en desordre al voltant de la cara. Encara se li notava la son als ulls, blaus com gencianes. Tenia a les galtes el rubor rosat de la joventut. Portava una d'aquelles bates vaporoses, no només un simple barnús, que vestien les estrelles més famoses a les escenes de seducció de les pel·lícules. La senyoreta Pettigrew coneixia bé l'etiqueta de la indumentària i el comportament de les joventes a la gran pantalla: en la seva existència monòtona i miserable, l'única extravagància que es permetia era la seva orgia setmanal al cinema, on vivia durant dues hores en un món de somni, habitat per dones precioses, herois ben plantats i malvats fascinants, en què a les feines el superior era molt amable, i no hi havia pares opressors ni mainada detestable que l'empipés, la turmentés, la terroritzés i l'assetgés a tota hora. A la vida real, mai no havia vist cap dona anar a esmorzar amb un negligé de seda, setí i puntes. A les pel·lícules, ho feia tothom. Tenir una d'aquestes visions meravelloses en carn i ossos gairebé era massa per a ella.

Però la senyoreta Pettigrew sabia reconèixer el pànic quan el tenia al davant. La jove havia obert la porta amb una ganyota rígida, però en veure qui hi havia a l'altra banda, la seva expressió es va tornar radiant d'alleujament.

—Vinc per... —va començar la senyoreta Pettigrew, neguitosa.

—Quina hora és?

—Eren les deu en punt el primer cop que he trucat. L'hora que havíem quedat, senyoreta... senyoreta LaFosse? Fa uns cinc minuts que truco. Ara són les deu i cinc.

—Déu meu!

La misteriosa interrogadora de la senyoreta Pettigrew va girar cua i va desaparèixer cap a l'interior del pis. No li va dir que passés, però afrontar la indignència era una crisi gravíssima per a una dama com ella, així que va fer el cor fort, va entrar a l'habitació i va tancar la porta darrere seu.

«Si més no, demanaré que em faci l'entrevista», va pensar.

Va veure que la cua de la bata desapareixia per una altra porta i va sentir una veu que deia, amb urgència:

—Phil. Phil. Gos mandrós, lleva't. Són dos d'onze.

«Tendència a l'exageració —va anotar mentalment la senyoreta Pettigrew—. Molt mala influència per als nens».

Llavors va tenir temps d'observar el que l'envoltava. Coixins de teles lluent decoraven les butaques i un *chesterfield* brillants. Una moqueta gruixuda i envellutada amb un disseny futurista estrambòtic decorava el terra. Unes cortines tan magnífiques que tallaven l'alè decoraven les finestres. Els quadres que penjaven a la paret no eren gaire... no eren gaire decents, va decidir la senyoreta Pettigrew. Ornaments de tots els colors i formes guarnien la lleixa del damunt de la xemeneia, la taula i els prestatges. Res no casava amb res. Tot era tan exòtic que l'aclaparava.

«No és la sala d'una dama —va pensar la senyoreta Pettigrew—. Definitivament, no és la mena de sala que la meva estimada mare hauria triat».

I en canvi... quedava clar que la sala encaixava perfectament amb l'encantadora criatura que havia desaparegut d'aquella manera tan sobtada.

La senyoreta Pettigrew va mirar al seu voltant amb desaprovació, però aquest cop la desaprovació estava barrejada amb una estranya excitació. Aquest era un lloc en què es feien i passaven coses estranyes, i on criatures tan extraordinàries com la dona que li havia fet aquell interrogatori fugaç vivien vides emocionants, excitants i perilloses.

Sorpresa d'haver-se deixat endur per aquests pensaments tan gratuïts, la senyoreta Pettigrew va agafar amb severitat les regnes de la seva imaginació i la va reconduir cap als fets.

«Pensa en els nens. En quin lloc d'aquesta sala tan insòlita es podria fer classe a una criatura, o jugar-hi? Una taca de tinta o ditades en aquests coixins serien un sacrilegi».

Darrere de la porta del que presumiblement era el dormitori, la senyoreta Pettigrew va sentir una discussió acalorada. El to baix, entre grunys agradables, d'una veu d'home que deia: «Torna al llit». I la veu aguda i suplicant de la senyoreta LaFosse: «Ni parlar-ne. No és culpa meva que encara tinguis son. Jo estic desperta i aquest matí tinc un munt de coses a fer. I tu no et pots quedar aquí roncant tot el matí, perquè vull endreçar l'habitació».

Poc després la porta es va obrir i va reaparèixer la senyoreta LaFosse, seguida de prop per un home abillat amb una bata d'una seda tan vistosa que la senyoreta Pettigrew no va poder evitar parpellejar.

Es va quedar garratibada, aferrant-se a la bossa de mà amb dits tremolosos, esperant la pregunta espantosa de què representava la seva presència allà. Els nervis van fer-la suar. Mai no li sortien bé les entrevistes. De cop, abans que la batalla tingués ni temps de començar, es va sentir aterrida, derrotada, desolada. Ningú no tornaria a pagar pels seus serveis, ni persones com aquestes, ni ningú altre. Va adoptar la postura més digna que va poder, estoïca, intimidada, convençuda que la farien fora.

L'home va observar-la amb una expressió amistosa, sense ni rastre de sorpresa.

—Bon dia.

—Bon dia —va respondre la senyoreta Pettigrew.

Se sentia tan feble que es va desplomar sobre una cadira.

—A vostè també l'ha treta del llit?

—No —va dir la senyoreta Pettigrew.

—Caram! No és molt d'hora per haver sortit de casa vestida de cap a peus?

—Passen tretze minuts de les deu —va replicar la senyoreta Pettigrew amb un to de severitat.

—Ah! S'ha passat la nit desperta, és clar, deu ser això. Jo no aguanto aquestes gresques fins que surt el sol, necessito les meves hores de son. Si no dormo, l'endemà no serveixo per a res.

—No m'he passat la nit desperta —va afirmar la senyoreta Pettigrew, ara bastant desconcertada.

—Sempre he admirat les dones.